

flaget paany. Det er min ene Grund. Min anden Grund er den, at der jo allerede foreligger et temmelig stort Antal Forslag til Behandling paa Rigsdagen, og for mit Vedkommende eller mellem mig og dette Thing tror jeg nok at der er henimod 30 Stykker. Man kan ganske vist gaa til at forøge Massen, men det er et Spørgsmaal, om man gjør nogen virkelig Gavn ved at rejse endnu flere Spørgsmaal end de temmelig vægtige, der allerede foreligger. Jeg har været noget bange for at sprede mine og tilfælde ogsaa Rigsdagens Kræfter for meget, thi man maa erkjende, at det dog ikke kommer an paa at forelægge en Masse Forslag — der foreligger jo allerede i Rigsdagen henved 80 Lovforslag, og i dette Thing alene over 60 — men ogsaa paa, at man giver sig saa megen Tid og No, at man faar noget virkeligt Udbytte deraf; det er ingen Sag at udvide Kredsen, Kunsten er snarere den at begrænse den saaledes, at der bliver en rimelig Udbytte til, at vi komme til et fornuftigt Resultat, og at der kan komme noget Godt ud deraf. Det er Grunden til, at jeg ikke har fremsat noget Forslag til Lov om det offentlige Fattigvæsen. Jeg skal forøvrigt tilføie, at jeg erkjender, at dette Thema trænger til Forhandling og til Behandling, jeg er ogsaa meget villig til at føie en saadan Forhandling, og det skulde glæde mig, om der kunde komme Noget ud deraf. Men som sagt, jeg har maattet tage noget Forbehold; naar Forslaget skal fremmes som Regeringsforslag, maa det undersøges noget nærmere, vi kunne ikke uden Videre stille os paa det gamle Standpunkt. Det er jo meget muligt, at Undersøgelsen ikke vil føie til store Forandringer, jeg er i det Mindste mest tilbøjelig til at tro det. Det blev erkjendt, da vi sidste Gang behandlede denne Sag, at det fremsatte Forslag var en god Modifikation af den gjældende Fattiglovgivning foruden at det paa forskellige Punkter uden just at gaa til særlig meget Nytt dog indførte Forandringer, der i det Hele taget maatte erkjendes for at være Forbedringer.

Naar jeg nu skal udtale mig om de enkelte Bestemmelser i Lovforslaget, maa jeg gaa en anden Vej end den ærede Forslagsstiller. Den ærede Forslagsstiller har nemlig ikke skjælnet imellem, hvad der var gammelt, hvad der allerede var foreslaaet i Regeringsforslaget 1874, og hvad der er indsat af ham selv. Jeg tror, at det vil træde klarest frem, naar jeg i alt Fald foreløbig, idet det jo maa være den ærede Forslagsstillers egen Sag selv at forsvare sine Forslag, indskrænker mig til at nævne de Punkter, hvor den ærede Forslagsstiller efter

min Mening har gjort Forandringer i det Forslag, der tidligere er blevet forelagt af Regeringen, og som jeg har nævnt. — I Kapitel 1 er der gjort Forandringer i §§ 12, 13—14 — jeg tror, at den ærede Forslagsstiller omtalte det i en anden Forbindelse. I Regeringsforslaget var der nemlig optaget visse Forpligtelser, dels for Børn til at forøge deres Forældre, dels for Forældre til at forøge deres Børn udover det, der nu er den gjældende Ret. Det ærede Medlem har skaaet det helt bort. Jeg skal derom sige, at jeg ikke tror, at jeg for min Person, da vi sidst havde med denne Sag at gjøre, havde ønsket at gaa slet saa vidt, som det daværende Regeringsforslag gik, men jeg finder dog ikke Grund til at skjære disse Bestemmelser helt bort. Dette bliver der imidlertid Leilighed til at forhandle nærmere om. Den anden Forandring er foretagen i § 16, hvor det ærede Medlem har foreslaaet, at to Mars frivilligt Ophold efter 18 Mars Alderen skal give Vedkommende Forsørgelsesret i den Kommune, hvor han har opholdt sig. Ærede Medlemmer ville jo erindre, at Regeringens oprindelige Forslag fra 1872—73 gik ud paa 15 Mar, men at man efterhånden forhandlede sig til 5 Mar, det vil sige, man blev staaende ved, hvad man nu har. Der var ogsaa dengang Røster oppe om, at Opholdskommunen ogsaa skulde være Forsørgelseskommune, men det er dog Noget, som jeg tror, at Ingen vil paastaa ret længe ad Gangen, det er umuligt at bestemme, at den, der skal under Forsørgelse, selv skal tage Bestemmelse om, hvor han skal forørges, og at han kan vandre omkring, saa længe han vil. Der maatte naturligvis være et vist Måremaal, det ærede Medlem har nævnt 2 Mar, hvilket jeg beklager; jeg har tidligere været enig med det ærede Medlem og Andre om at blive staaende ved 5 Mar, og jeg tror, at det er en passende Frist. — Jeg tror, at det ærede Medlem fordybede sig vel meget i det saakaldte Bortjagelses-spørgsmaal, hvilket er et kort Udtryk for, at man tvinger en Mand ud af Kommunen, naar han er naaet henimod den Tid, hvor han bliver forørgelsesberettiget. Der kan man ligejaa godt sætte en kortere som en længere Tidfrist, thi jeg tror dog, at vi nu maa være avancerede saa langt frem i Sandhed og Moralitet, at Kommunalbestyrelserne og navnlig Sankommunalbestyrelserne, som ærede Medlemmer jo have saa stor Tillid til, ikke mere ville jage fattige Folk bort, af Skrak for at de senere ville blive tvungne til at forørgede dem. Det er ikke Noget, som jeg tror, at Lovgivningen skal imødegaa paa den Maade, at